

Posudek oponenta diplomové práce

Jméno a příjmení autora diplomové práce: Kristýna Ceralová

Název diplomové práce: Ochrana povinné osoby v exekučním řízení

Oponent diplomové práce: JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D.

Autorka si položila za cíl vyložit, jakými způsoby je v exekuci povinný chráněn před nepřiměřenou újmou, a ukázat, že je chráněn dostatečně (snad až na nedostatek teritoriality exekutorů). Prostřednictvím toho chce před čtenáři postavit do lepšího světla exekutora, veřejností vnímaného mnohdy negativně. Myslím, že obojí se jí zdařilo. Ohradil bych se však proti tvrzení, že většina povinných může za exekuci „zcela svou vlastní vinou“ (s. 27), které pomíjí zejména obrovské množství exekucí vedených na základě rozhodčích nálezů a nemravných úvěrových smluv (což samozřejmě není ani vina exekutorů).

Po úvodu a vstupních kapitolách o exekučním řízení a o jeho subjektech, autorka systematicky podává přehled institutů a pravidel exekučního práva, jež lze považovat prvky ochrany povinného. Rozdělila je jednak na „záruky“ a „instituty“, jednak na prvky „ochrany“ (zřejmě v užším smyslu) a „obrany“ povinného. O zárukách ochrany a obrany pojednává v kapitole čtvrté, o institutech ochrany a obrany pak v kapitole šesté, oddělených historickým exkurzem v kapitole páté. V šesté kapitole pak hodnotí dopad jednotlivých prvků ochrany na průběh exekuce.

Při utřídění látky pracovala autorka vesměs metodou analyticko-syntetickou, při výkladu pak převážně metodou popisnou.

Jako oponent se dále zaměřuji na nedostatky, které v práci nacházím a které by autorka případně mohla při obhajobě uvést na pravou míru.

Oceňuji syntetizující snahu uspořádat jednotlivé prvky podle nějakého kritéria do různých skupin (pojmu), avšak pochybuji o správnosti výsledků. Především mi uniká *kritérium, na základě kterého rozlišila záruky a instituty*, neboť v obou případech jde – zdá se mi – o povinnost a omezení exekutora a o naplnění zásady ochrany povinného. Snad kdyby slovo „záruka“ nahradila slovem (dílčí) „zásada“, byla by věc pochopitelnější. Pokud se týče rozlišování ochrany a obrany, má být kritériem to, zda se povinný chrání „automaticky“ (čili *ex officio*), nebo jen na základě jeho aktivity (čili návrhu). Avšak *instituty označené jako „ochrana“ může povinný realizovat svým návrhem, a naopak řada institutů obrany se uplatňuje i ex officio*. Z první skupiny lze zmínit např. nepřiměřenost exekuce, „nezabavitelnou částku“ a „věci nepodléhající exekuci“: exekutor je sice omezen ve svém postupu, ale pokud omezení překročí, může se povinný samozřejmě bránit – tomu se autorka mohla věnovat. Z druhé skupiny lze upozornit na podjatost nebo zastavení exekuce: důvod svého vyloučení musí exekutor oznámit i bez návrhu a zastavit exekuci lze, z určitých důvodů, také i bez návrhu.

Problém mám také s *podřazením některých obecných institutů pojmu ochrany povinného*. Přece povinnost mlčenlivosti, poučovací povinnost, vyloučení soudního exekutora nebo odvolání mají obecný,

nikoli zvláštní účel, tj. ochranu jedné ze stran exekučního řízení (její zvýhodnění, resp. vyrovnání nevýhody). Na druhou stranu *postrádám výklad o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ*, který mezi projevy ochrany povinného rozhodně patří.

V právní úpravě se autorka až na výjimky orientuje dobře. Jednou z nich je nedostatečné pochopení výpočtu srážek ze mzdy v části 6.1.4.: Jednak není pravdou, že na přednostní pohledávky se použije „i třetina zbývající pro oprávněného“ (přednostní pohledávky se uspokojují z druhé a případně i z první třetiny), jednak by bylo dobré zmínit, že nad určitou částku je mzda povinného postižitelná bez omezení, což znamená i omezení motivačního účinku. Dále autorce unikla předběžná vykonatelnost usnesení (§ 171 odst. 1 OSŘ), když píše, že odvolání proti rozhodnutí soudního exekutora odkládá i vykonatelnost (s. 61).

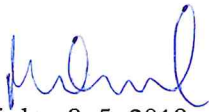
Kromě právní úpravy pracovala autorka s tuzemskou literaturou, což je přiměřené tomu, že zkoumala právní úpravu tuzemskou. Cituje řádně, chybí jen čísla stránek citovaných děl.

Po jazykové stránce je práce na nadprůměrné úrovni. Je psána kultivovaně, čtivě, bez zbytečně dlouhých a složitých vět. Chyby jsou vzácné.

Přes výše uvedené výtky považuji diplomovou práci za zdařilou, **doporučuji** ji k obhajobě a zatím navrhuji klasifikovat stupněm **velmi dobře**.

Otázky k obhajobě:

1. Odpovídá dnešní zastavování exekuce tzv. pro nemajetnost povinného (spíše pro bezvýslednost exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ původnímu smyslu této skutkové podstaty (jejž hezky vysvětloval Hora)?
2. Je 15denní lhůta k podání návrhu na zastavení exekuce prekluzivní?

V Plzni dne 9. 5. 2019